

det samme henne fra Døren, hvor Nanny kom tilsyne med begge Hænderne spændt omkring Livet og en utændt Cigaret vippende mellem de røde Læber. »Pyh, . . . Onkel, hvad det dog er for Stinkadores, du altid ryger!«

»Det forstaar du dig ikke noget paa, min Pige. Pat du paa dit Papir og bild dig ind, at du ryger Tobak.«

»Jeg troer, du vrisser. Er du i daarligt Humør, Onkel? Det var kedeligt, — jeg havde ellers noget at snakke med dig om.«

»Du ogsaa! . . . Snak væk! Min Middagshvile er dog komplet ødelagt for i Dag.«

»Jeg har en Høne at plukke med dig, lille Ven.«

»Pluk væk! Og lad det faa en Ende!«

Hun havde stillet sig hen bag hans Stol, paa hvis Ryg hun hvilede sine Arme, mens hun sendte Strøm paa Strøm af Cigaretrøg ned over hans tyndhaarede Isse. Han lod, som om han ikke mærkede det. Hans halvlukkede Øjne røbede trods Ansigtsudtrykkets Gnavenhed den lille Nydelse, som den gamle Vellystning havde af disse varme Aandepust fra de friske Pigelæber.

»Jeg synes, du kunde være saa taktfuld« — sagde hun — »ikke at gaa gennem Strøget med dine Damer netop paa den Tid, da ordentlige Mennesker spaserer dér. . . . I hvert Fald skulde du vise din Familje det Hensyn at vælge en noget mindre afskrækkende Ledsagerske end det